

<http://hallofpeople.com/gr/>

Πωλ Ελυάρ

Ποιήματα

ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΑΙ

Να κοιμάσαι

με τον ήλιο στο ένα μάτι και με το φεγγάρι στο άλλο
μ' έναν έρωτα στο στόμα κι ένα ωραίο πουλί μέσ' στα μαλλιά
στολισμένη σαν τους κάμπους, σαν τα δάση, σαν τη θάλασσα
στολισμένη και πεντάμορφη σαν το γύρο του κόσμου.

Να φεύγεις και να χάνεσαι

μέσ' απ' τους κλώνους των καπνών και τους καρπούς του ανέμου
πόδια πέτρινα με κάλτσες άμμου
γερά πιασμένη από του ποταμού τους μυώνες
και μιαν έγνοια, τη στερνή, στην καινούρια σου όψη επάνω.

(από το σχολικό βιβλίο)

μτφ. Οδυσσέας Ελύτης

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Στέκεται ορθή στα βλέφαρά μου
και τα μαλλιά της μπλέκονται μες στα δικά μου.
Έχει το σχήμα των χεριών μου,
έχει το χρώμα των ματιών μου.
Βυθίζεται μες στη σκιά μου
σα μια πέτρα στον ουρανό.

Έχει τα μάτια της πάντ' ανοιχτά
και δε μ' αφήνει σ' ύπνο να γείρω.
Τα όνειρά της μέσα στο φως
σβήνουν τον ήλιο
με κάνουν να γελώ, να κλαίω και να γελώ
και να μιλώ χωρίς να έχω τίποτα να πω.

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΟΔΥΝΗΣ

Στο είπα για τα σύννεφα
Στο είπα για το δέντρο της θάλασσας
Για κάθε κύμα για τα πουλιά στα φύλλα
Για τα βότσαλα του θορύβου
Για τα οικεία χέρια
Για το μάτι που γίνεται πρόσωπο ή τοπίο
Κι ο ύπνος του δίνει τον ουρανό με το χρώμα του
Για όλη τη νύχτα που ήπιαμε
Για τα κιγκλιδώματα των δρόμων
Για το ανοιχτό παράθυρο για ένα ακάλυπτο μέτωπο
Στο είπα για τις σκέψεις σου για τα λόγια σου
Κάθε χάδι κάθε εμπιστοσύνη ξαναζούν.

Ο ΕΡΩΤΑΣ Η ΠΟΙΗΣΗ

Δεν ξέρει να στήνει παγίδες
Έχει μάτια μόνο για την ομορφιά της
Τόσο απλή τόσο απλή γοητεύει
Και είναι τα μάτια της που την αλυσοδένουν
Και είναι που σε μένα στηρίζεται
Και είναι πάνω της που ρίχνει
Το ιπτάμενο δίχτυ των χαδιών.

ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΧΗΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΝΑΔΕΣ

Είχαμε δώσει τα χέρια μας
και τα μάτια μας γελούσαν δίχως λόγο
Με τα όπλα και με το αίμα
λυτρώστε μας από το φασισμό
Νανουρίζαμε ολάκερο το φως
και τα στήθη μας φούσκωναν γάλα

Αφήστε μας να πάρουμε τουφέκι
να βάλουμε σημάδι τους φασίστες
Ήμασταν η πηγή και ο ποταμός
κι ωκεανός να γίνουμε όνειρό μας
Τον τρόπο μόνο δώστε μας
μην πάρουν χάρην οι φασίστες
Απ' τους νεκρούς μας είναι λιγότεροι
κανένα δεν είχαν σκοτώσει οι νεκροί μας.

Αγαπιόμαστε δίχως να το σκεφτούμε
Χωρίς να καταλαβαίνουμε τίποτε έξω απ' τη ζωή
Αφήστε μας να πάρουμε τουφέκι
Στο θάνατο αντίκρυ θα σκοτωθούμε

(Από τη συλλογή: «Ελλάδα, τριαντάφυλλο του λογισμού μου»
(ΠΗΓΗ: anasintaxi.awardspace.com/141.htm)

ΑΘΗΝΑ

Έλληνε λαέ βασιλιά απελπισμένε
Να χάσεις άλλο πια δεν έχεις πάρεξ τη λευτεριά
Τον έρωτά σου για την λευτεριά και την δικαιοσύνη
Και τον άπειρο σεβασμό του ίδιου του εαυτού σου

Βασιλιά λαέ δε σε απειλεί ο θάνατος
Στον έρωτά σου είσαι όμοιος είσαι αγαθός
Και το κορμί σου και η καρδιά πεινούν για αιωνιότητα
Βασιλιά λαέ που πίστεψες πως σου χρωστούν το ψωμί

Και πως σου δίναν τίμια τ' άρματα να σηκώσεις
Τίμια δικά σου σώζοντας βάζοντας τον δικό σου νόμο
Λαέ απελπισμένε στα δικά σου μόνο άρματα εμπιστέψου
Ελεημοσύνη σαν τα δώσανε κάνε τα εσύ ελπίδα

Και την ελπίδα όρθωσε στο μαύρο φως αντίκρυ
Στον ανελέητο Χάροντα που δίπλα σου δε βολεύεται
Λαέ απελπισμένε ήρωα λαέ
Λαέ πεινασμένων λαίμαργων της πατρίδας

Μικρέ και μεγάλε στα μέτρα του λαού σου
Έλληνα λαέ αφέντη παντοτινέ των πόθων σου
Συνταιριασμένα το ιδανικό της σάρκας και η σάρκα η ίδια
Η φυσική λαχτάρα το ψωμί και η λευτεριά

Η λευτεριά όμορφη με την ηλιόλουστη θάλασσα
Το ψωμί όμοιο με τους θεούς το ψωμί που σμίγει τους ανθρώπους
Το αληθινό ολόφωτο αγαθό πιο δυνατό απ' όλα
Πιο δυνατό απ' τον πόνο και απ' τους εχθρούς μας όλους

9 Δεκέμβρη 1944